

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02.04.2015 r. powód K. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04.04.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, iż dnia 04.06.2012 r. w L. na ulicy (...) miał miejsce wypadek samochodowy. Sprawca zdarzenia, kierujący pojazdem marki M. zderzył się z (...), którym poruszał się powód. W skutek kolizji powód doznał obrażeń ciała, skutkujących rozstrojem zdrowia i koniecznością leczenia. Ponadto powód wskazał, iż urazy spowodowały negatywne zmiany i ograniczenia w życiu codziennym. Powód po wypadku odczuwał lęk komunikacyjny, a także ograniczył relacje interpersonalne. Powód wycofał się z życia towarzyskiego, a także zaprzestał uprawiać sport. Do dnia dzisiejszego powód odczuwa ograniczenia fizyczne podczas wykonywania pracy zawodowej. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty jakiegokolwiek kwoty z tytułu zadośćuczynienia.

W dniu 14.05.2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż mając na uwadze okoliczności zdarzenia, zebraną dokumentację medyczną i ustalenia poczynione w toku postępowania likwidacyjnego brak było podstaw, aby uznać iż powód podczas zdarzenia szkodowego doznał obrażeń ciała, uzasadniających wypłatę zadośćuczynienia w jakiegokolwiek kwocie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04.06.2012 r. O. T. spowodowała wypadek i uderzyła w tył pojazdu marki S. nr rej. (...), który był kierowany przez powoda K. K.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczona w zakresie OC u strony pozwanej

Dowód :

-zaświadczenie z dnia 14.06.2012r., k. 77v, 78v,

Powód K. K. ma 40 lat, pracuje jako rolnik, prowadzi średniej wielkości gospodarstwo rolne. Powód jest kawalerem, nie ma dzieci, mieszka wraz z rodzicami. Przed wypadkiem powód był sprawny fizycznie, nie leczył się w związku z przewlekłymi stanami chorobowymi.

Po wypadku powód zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w L.. W wykonanym RTG kręgosłupa nie stwierdzono zmian urazowych. Postawiono rozpoznanie powierzchowne urazy obejmujące głowę i szyję. Powodowi zalecono kontrolę w POZ i poradni chirurgicznej.

Wskutek wypadku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz urazu głowy bez utraty świadomości, skutkujących dolegliwościami bólowymi przez okres około miesiąca. Powód przez 3 tygodnie nosił kołnierz ortopedyczny miękki. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód poddał się zabiegom fizjoterapeutycznym oraz przeszedł leczenie rehabilitacyjne- terapię manualną. Powód zażywał leki farmakologiczne. Przez okres miesiąca powód odczuwał ograniczenia w funkcjonowaniu codziennym.

Na skutek wypadku u powoda nie stwierdzono długotrwałego lub stałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn psychologicznych lub ortopedycznych i neurologicznych. Powód w pierwszym okresie po wypadku zachowywał wzmoczoną czujność w stosunku do uczestników ruchu, obecnie jeździ ostrożniej samochodem.

Rokowania co do stanu zdrowia powoda są pomyślne, nie można jednak wykluczyć wystąpienia powikłań w postaci przedwczesnych zmian zwyrodnieniowych. Powód powinien unikać dźwigania, obciążania kręgosłupa, prowadzić oszczędny tryb życia.

Dowód :

- zaświadczenie z dnia 14.06.2012r., k. 77v, 78v,
- opinia biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii k. 92-94,
- opinia biegłych z zakresu ortopedii i neurologii k. 112-118,
- zeznania powoda k. 204-205, e-protokół (00:03-00:12).

Powód zgłosił pozwanemu szkodę pismem z dnia 04.03.2013r. Strona pozwana (...) S. A. w W. decyzją z dnia 03.04.2013 r. odmówiła wypłaty żądanej kwoty.

Dowód:

Akta szkody w tym:

- druk zgłoszenia szkody k. 53-54,
- pismo z dnia 04.03.2013r., k. 71-72,
- pismo z dnia 25.03.2016r., k. 59v-60v,
- decyzja z dnia 03.04.2013r., k. 65.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezsporne jest, że w dniu 04.06.2012 r. powód uczestniczył w kolizji drogowej. Nie było też sporne, że sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie OC u strony pozwanej, a ta nie wypłaciła dotąd powodowi z tytułu zadośćuczynienia żadnej kwoty. Spór sprowadza się do ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia szkodowego, jak również wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, iż w dniu 04.06.2012r. wskutek uczestnictwa w kolizji drogowej powód doznała obrażeń ciała. Zamieszczona w aktach szkody dokumentacja z przebiegu zdarzenia potwierdza, iż doszło do tylnego, nieoczekiwanego zderzenia pojazdów, a biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii potwierdzili, iż okoliczności zdarzenia szkodowego pozostają w związku przyczynowym z dolegliwościami zgłaszanymi przez powoda. Z akt szkody wynika, iż samochód powoda uległ istotnemu uszkodzeniu. Wobec powyższego Sąd był zobligowany do rozpatrzenia żądań majątkowych powoda.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę pojmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania sportów, działalności naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę” przyznawaną jednorazowo. Przepis ten nie reguluje natomiast pojęcia „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia i pozostawia ją uznaniu Sądu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia, jakiemu uległ powód w oparciu o opinie występujących w sprawie biegłych, zeznania powoda oraz całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie. Od skali następstw zdarzenia bowiem zależy wysokość należnego zadośćuczynienia. W ocenie Sądu, nie przyznanie

dotąd powodowi zadośćuczynienie jest rażąco niesprawiedliwe, gdyż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim skompensować niewymierną z natury rzeczy szkodę niemajątkową. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd brał pod uwagę szereg okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała, jakiego doznał powód na skutek wypadku. Poszkodowany w wyniku zdarzenia doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz urazu głowy. Charakter obrażeń, których doznał powód, choć nie skutkuje trwałym lub długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu niewątpliwie wiązał się z dolegliwościami bólowymi, koniecznością leczenia oraz negatywnymi skutkami dla zdrowia, które mogą powstać w przyszłości. Po wypadku powód był zmuszony do leczenia farmakologicznego, noszenia kołnierza ortopedycznego, przebywania na zwolnieniu lekarskim oraz korzystania z zabiegów fizjoterapeutycznych wspomaganych rehabilitacją. Okoliczności te niewątpliwie oddziaływały negatywnie nie tylko na samopoczucie fizyczne powoda, ale również powodowały dezorganizację życia codziennego oraz wpływały na kondycję psychiczną powoda. W związku z dolegliwościami bólowymi oraz koniecznością noszenia kołnierza ortopedycznego powód został czasowo wyłączony z pracy zawodowej oraz z pracy na gospodarstwie.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę brak stwierdzonego u powoda uszczerbku na zdrowiu, jak również rozmiar doznanych przez powoda w związku z wypadkiem cierpień. Udział w wypadku, konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego, zażywania leków przeciwbólowych, utrzymujący się ból kręgosłupa, czasowe obniżenie sprawności organizmu, wiązały się niewątpliwie dla powoda – osoby dopiero 40 letniej dotychczas zdrowej i w sprawnej z dużym dyskomfortem. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że w skutek wypadku powód zmaga się z bólem, który istotnie wpłynął na jego życie. Zważyć należy, iż wypadek miał miejsce 3 lata temu, powód w procesie leczenia dbał o siebie, stosował się do zaleceń lekarza, co niewątpliwie przyczyniło się do poprawy jego zdrowia, a być może także do tego, iż w chwili obecnej nie stwierdza się u poszkodowanego uszczerbku na zdrowiu.

Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, w sposób niebudzący wątpliwości świadczą o znacznym stopniu nasilenia negatywnych skutków, jakie wypadek wyrządził w życiu powoda szczególnie w sferze zdrowotnej. Wiarygodne, logiczne dla Sądu są twierdzenia powoda w tym zakresie, że urazowi kręgosłupa towarzyszył ból oraz że fakt ten utrudnił powodowi wykonywanie czynności codziennych jak i zawodowych.

Wskazane wyżej okoliczności, jak również rozmiar negatywnych skutków, jakie wypadek spowodował w jego życiu osobistym i zawodowym powoda, zdaniem Sądu, wpływają na wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, które – w ocenie Sądu – powinno być ustalone na poziomie 3000 zł o czym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Powodowi od zasądzonego świadczenia należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W dniu 03.04.2013 roku strona pozwana odmówiła powodowi zadośćuczynienia za skutki zdarzenia szkodowego. Dlatego też Sąd uznał, że uprawnione jest domaganie się zasądzenia odsetek ustawowych od zasądzonego świadczenia od tej daty, uwzględniając jednocześnie upływ 30 dniowego terminu, o którym mowa powyżej.

O kosztach procesu w pkt II sentencji orzeczono mając na względzie art. 98 k.p.c.

Mając nadto na uwadze art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zasądził świadczenie na rzecz Skarbu Państwa jak w pkt III sentencji, uwzględniając iż pozwany jest stroną przegrywającą sprawę.